

Zpráva faráře FS ČCE v Chrástu pro VSS v roce 2019

Sestry a bratři, milí přátelé,

má vlastně farář psát zprávu? A o čem? O své službě? O stavu sboru? Existují dobré důvody, proč by žádnou zprávu psát neměl a měl by to ponechat na jiných. K ohlédnutí za uplynulým rokem a popisu situace sboru přece slouží zpráva staršovstva. Snad by stačilo shrnout zprávu faráře do jedné věty: Evangelium bylo zvěstováno a svátosti vysluhovány. Za sebe bych mohl dodat, že ve stálém zápase o to, aby se tak dělo čistě a dle Kristova ustanovení. Ale je pravda, že tato informace by popsala pouze výsek života sboru, byť ten nejdůležitější a ústřední.

I život sboru sdílí mnohvrstevnost života pozdně moderní společnosti. Tyto roviny bychom mohli rozdělit na interakci, instituci a organizaci (ve vztahu k církvi se nad tím zamýšlím v Poutníku č. 15). Pro nás jako křesťany je zásadní ona rovina instituce, která odkazuje k něčemu pevnému a trvalému, co se prolíná proměnami našich životů a podob setkávání. Instituce – to je označení pro Kristova slova ustanovení svaté večeře Páně. Instituční stránku života sboru jako základní jednotky církve představuje Boží slovo - zvěstované a svátostné. Zvěstujeme a slyšíme Kristovo evangelium a vysluhujeme a přijímáme Kristovy svátosti. To je to podstatné - a to se děje. Abychom toto slovo přijímali, sdíleli a předávali dál (souhrně řečeno: komunikovali), proto tu jsme. To jediné za nás ve společnosti neudělá nikdo jiný. Jsem obzvláště vděčný, že se tak v našem sboru může dít s růzností důrazů, překonávající mé hranice a mou jednostrannost – a to zejména díky službě kolegy Tomáše Živného, člena našeho sboru a faráře plzeňského sboru ECAV.

Zde bychom mohli skončit. Ale je pravda, že sbor má dnes ještě jiné podoby, které hrají svou důležitou roli. Je to již zmíněná organizace. I když se při jednáních staršovstva (či sborového shromáždění) snažíme soustředit též na otázky duchovní a teologické, je pravda, že do popředí často vystupuje právě organizační rovina. Děláme rozhodnutí, pořádáme akce, řešíme financování, volíme a hlasujeme, staráme se o majetek, zkrátka organizujeme... Žijeme v době, která organizovanou podobu společenského dění upřednostňuje a vyžaduje to i po církvi. Je potřeba to brát vážně a ještě potřebnější je se na tuto podobu komunikace neupnout. Umožňuje nám existovat v tomto světě, ale k náboženství samotnému má rozporuplný vztah. Ve víře se obracíme k Bohu, děkujeme a prosíme, ale v rámci organizace rozhodujeme, jako bychom měli vše ve svých rukou. Jedna z věcí, které nás tíží, je ta, že rozsah existence právě malého sboru jako organizace přesahuje často naše síly, možnosti nebo ochotu se podělit o odpovědnost za ony praktické věci. Rozsah je velký: od potřebného pravidelného úklidu až po administraci projektů a získávání finančních zdrojů. Nicméně i zde chci především poděkovat všem, kdo se v této často nevděčné oblasti angažují: zejména chci zdůraznit věrnou službu Marty a Marušky, které se starají o účetnictví a pokladnu.

A tím se dostávám k oné třetí vrstvě, a tou je interakce: setkávání tváří v tvář, společenství, spolubytí. Společenství nelze organizovat, společenství roste jako rostlina nebo tělo. Společenství je určeno vzájemností. Nevychází shora – z rozhodnutí staršovstva či iniciativy faráře, nýbrž zdola. Obrazem živého společenství je pro mne skutečnost, když se v prostředí sboru něco děje, aniž by to vymyslel a zorganizoval farář. Když se lidé schází k modlitbě a naslouchání Božímu slovu, plánují program s dětmi, navštěvují se a navzájem si pomáhají a podporují se. Prostě tak, samozřejmě, bez nutnosti to nějak zdůvodňovat, rozhodovat a vykazovat. Takové věci se samozřejmě dějí a zároveň zůstávají výzvou.

V této souvislosti už delší dobu přemýšlím o obrazu přístavu, na němž jsme se před několika lety shodli při společném uvažování o naší identitě a směřování. Přístav je totiž vlastně spíš místo čerpání služeb

než vzájemnosti. Ano, člověk tam může zaplout. Zaplatí za natankování pohonných hmot, vyložení či naložení nákladu, občerstvení, nocleh. A pak se zas vydá na svou plavbu. To znamená: počítá se s oním přístavním servisem. Jenže situace nasvědčuje tomu, že tato samozřejmá infrastruktura církve prochází velkými změnami a leckde asi fungovat přestane. Ostatně i lidská zkušenost ukazuje, že člověk nejvíc dostane tam, kde je ochoten hodně nabídnout – nejen ze svého (třeba peníze – i když ty jsou také třeba), ale sebe. Jde o to sdílet v nějakém smyslu společnou cestu. To je společenství. Není nějaký jiný obraz, který by toto postihl a který by nás mohl vést do budoucna?

Všechny tyto roviny a vrstvy bytí církví se nějak potkávají i v tom, o čem chceme dnes hovořit: otázce většího propojení s kralovickým sborem a převzetí určitého patronátu nad tamní farou. Jde o věc zvěstování evangelia a vysluhování svátostí, misijní příležitost. Ale jde také o organizační souvislosti: projekty, fundraising, správa budov. A je to i věc společenství: třeba příležitost k tomu se do něčeho společně pustit a vytvořit prostor pro setkávání pod jednou střechou – pro nás i různé další skupiny. Vezmeme to jako příležitost nebo ohrožení? Jako nutný předpoklad pro sebe beru každopádně nutnost vytvořit tým, který by tuto věc modlitebně i prakticky nesl.

Závěrem chci ještě jednou všem poděkovat. Nic není samozřejmé. Že mohu být farářem ve sboru, který žije. Že někdo doprovází hudebně bohoslužby, věnuje čas společné modlitbě, ujímá se dětí, všimne si schnoucí květiny, pošle peníze na účet, upeče buchtu... Živý a misijně otevřený sbor je “charismatický” sbor – sbor těch, kdo přijali od Boha svá obdarování (charismata) jako dary k obohacení druhých, a sbor těch, kdo dokáží v každém tato charismata zahlédnout, podpořit a rozvíjet.

Karel Šimr